

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 września 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie H. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 2 stycznia 2015 roku odmawiających ww. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Dnia 19 marca 2012 roku H. K. złożył do organu rentowego wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego.

Orzeczeniem z dnia 3 kwietnia 2012 roku Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. W związku z orzeczeniem ZUS wydał decyzję odmawiającą wnioskodawcy prawa do zasiłku rehabilitacyjnego.

Dnia 21 października 2014 roku wnioskodawca ponownie ubiegał się o świadczenie rehabilitacyjne.

Dnia 20 listopada 2014 roku, na skutek wniosku ubezpieczonego, lekarz orzecznik wydał kolejne orzeczenie stwierdzające, iż H. K. nie jest niezdolny do pracy. Wnioskodawca odwołał się od orzeczenia lekarza orzecznika, w związku z czym sprawa trafiła do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja dnia 18 grudnia 2014 roku wydała orzeczenie podtrzymujące decyzję lekarza orzecznika. W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej i orzeczenie Lekarza orzecznika organ rentowy wydał decyzję objętą odwołaniem.

W uwagi na dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego wnioskodawca przebywał na zwolnieniach lekarskich w okresie od dnia 21 listopada 2013 roku do dnia 11 kwietnia 2014 roku oraz w okresie od dnia 5 lipca 2014 roku do dnia 18 lipca 2014 roku. W okresie zwolnienia lekarskiego uległ w dniu 10 lipca 2014 roku wypadkowi drogowemu. Na skutek zdarzenia otrzymał zwolnienie lekarskie na okres od dnia 18 lipca 2014 roku do dnia 14 października 2014 roku. U wnioskodawcy występuje choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa szyjnego z objawowym zespołem bólowo-korzeniowym szyjnym oraz stan po urazie bezwładnościowym kręgosłupa szyjnego w wyniku wypadku komunikacyjnego w dniu 10 lipca 2014 roku. Z punktu widzenia neurologicznego wnioskodawca po ukończeniu zasiłku chorobowego w dniu 14 października 2014 roku odzyskał zdolność do pracy.

Pod względem ortopedycznym powód jest po urazie kręgosłupa w odcinku szyjnym i barku prawego w związku ze zdarzeniem z dnia 10 lipca 2014 roku. Występują u niego zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego bez upośledzenia funkcji. Jednakże jego stan nie wykazuje odchyień od stanu prawidłowego i z punktu widzenia ortopedycznego wnioskodawca po wyczerpaniu zasiłku chorobowego odzyskał zdolność do pracy

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powołując się na przepis art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz.U.2014.159 ze zm.) wskazał, że świadczenie rehabilitacyjne jest swego rodzaju kontynuacją zasiłku chorobowego, w tym znaczeniu, że prawo do niego można nabyć tylko wówczas, gdy ustawowy okres pobierania zasiłku chorobowego został już wyczerpany, a osoba pobierająca dotychczas zasiłek chorobowy jest nadal niezdolna do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne jest "świadczeniem na dokończenie leczenia", jego przyznanie ma służyć odzyskaniu zdolności do pracy dotychczasowej w sytuacji, w której dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie tej zdolności w okresie nie dłuższym niż 12 miesięcy. Celem tego świadczenia jest zaś zapewnienie osobie uprawnionej źródła przychodu w sytuacji, w której osoba ta z powodu niezdolności do pracy, pracy świadczyć nie może. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r. sygn. akt. II UK 118/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2015 r. sygn. akt. II UK 149/08, OSNP 2010/15-16/195). Sąd podkreślił, iż uprawnienie do świadczenia rehabilitacyjnego nie jest uzależnione od istnienia tej samej choroby po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, lecz od dalszego, nieprzerwanego występowania niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą lub inną chorobą, albo też kilkoma współistniejącymi

chorobami. Innymi słowy, aby mógł być przyznany zasiłek rehabilitacyjny musi istnieć pewna jednostka chorobowa uniemożliwiająca ubezpieczonemu pracę i powodować jego niezdolność do pracy, a jego leczenie musi rokować odzyskanie przez niego pełnej sprawności, a co za tym idzie – zdolności do pracy.

Sąd podniósł, iż wg zgodnych opinii biegłych wnioskodawca po dniu 14 października 2014 r. odzyskał zdolność do pracy. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż odwołanie powoda od decyzji ZUS I Oddziału w Ł. odmawiającej przyznania mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego nie jest zasadne. W ocenie Sądu Rejonowego pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wydał prawidłową decyzję.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł wnioskodawca.

W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, iż wnosił o uznanie prawa do zasiłku chorobowego od dnia 14 sierpnia do 14 października 2014 roku, zaś wszystkie decyzje i orzeczenia wydane w jego sprawie dotyczą zasiłku rehabilitacyjnego.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób aby był zgodny z pierwotnym wnioskiem i przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego, ewentualnie o uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia celem rozstrzygnięcia w przedmiocie przyznania zasiłku chorobowego, a nie świadczenia rehabilitacyjnego.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 14 stycznia 2016 r. pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja wnioskodawcy, jako złożona od orzeczenia nieistniejącego podlega odrzuceniu.

Odnosząc się do żądania wnioskodawcy o przyznanie zasiłku chorobowego za okres od 14 sierpnia 2014 roku do 14 października 2014 roku przywołać należy treść art. 367 § 1 k.p.c.

Zgodnie ze wskazanym przepisem apelacja do sądu drugiej instancji przysługuje od wyroku sądu pierwszej instancji. Powyższe określa zakres postępowania apelacyjnego adekwatnie do przedmiotu rozpoznania i przedmiotu orzeczenia postępowania pierwszoinstancyjnego to jest stanowi realizację zasad dyspozycyjności i zakazu orzekania ponad żądanie (art. 321 KPC) oraz dopuszczalności apelacji tylko od wyroku sądu pierwszej instancji a niedopuszczalności apelacji od braku rozstrzygnięcia w wyroku sądu pierwszej instancji (art. 367 § 1 KPC) (wyr. SN z 7.2.2008 r., II PK 163/07, niepubl.).

Niedopuszczalną jest zatem apelacja od wyroku nieistniejącego (sententia non existens). Strona nie może domagać się zmiany bądź uchylenia wyroku co do roszczenia, o którym sąd pierwszej instancji nie orzekł w sentencji zaskarżonego rozstrzygnięcia. Innymi słowy nie może żądać kontroli instancyjnej orzeczenia w przedmiocie, co do którego Sąd pierwszej instancji ostatecznie się nie wypowiedział (zob. orz. SN z 24.11.1971 r., I PR 75/71, OSNPG 1972, Nr 7, poz. 46).

W rozpoznawanej sprawie w apelacji powód wniósł o zmianę wyroku oddalającego roszczenie o świadczenie rehabilitacyjne i domagał się przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego. Wniósł więc apelację w przedmiocie, który merytorycznie w ogóle nie został rozpoznany. Podkreślenia wymaga, iż istotnie na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego powód w odwołaniu od decyzji ZUS z dnia 2 stycznia 2015 roku odmawiającej świadczenia rehabilitacyjnego, zgłosił roszczenie o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 14 sierpnia 2014 roku do 14 października 2014 roku. Niemniej jednak z uwagi na związanie Sądu treścią wydanej w sprawie decyzji organu rentowego - która nie odnosiła się do wskazanej kwestii, a jedynie dotyczyła prawa wnioskodawcy do świadczenia rehabilitacyjnego - nie było ono objęte badaniem co do meritum. Sąd Rejonowy nie wypowiedział się procesowo w kwestii tego roszczenia ani w sentencji, ani w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zaskarżone orzeczenie dotyczyło tylko i wyłącznie prawa wnioskodawcy do świadczenia rehabilitacyjnego. Wobec powyższego wskazana w apelacji materia nie była przedmiotem orzeczenia (wyrokowania) Sądu I instancji, a w postępowaniu apelacyjnym brak jest w

tym zakresie substratu zaskarżenia. Tym samym przy rozpoznaniu apelacji brak więc podstaw prawnych do orzekania o tym zgłoszonym przez apelującego roszczeniu.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 373 k.p.c. odrzucił apelację skarżącego.